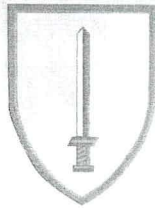

חיל השריון

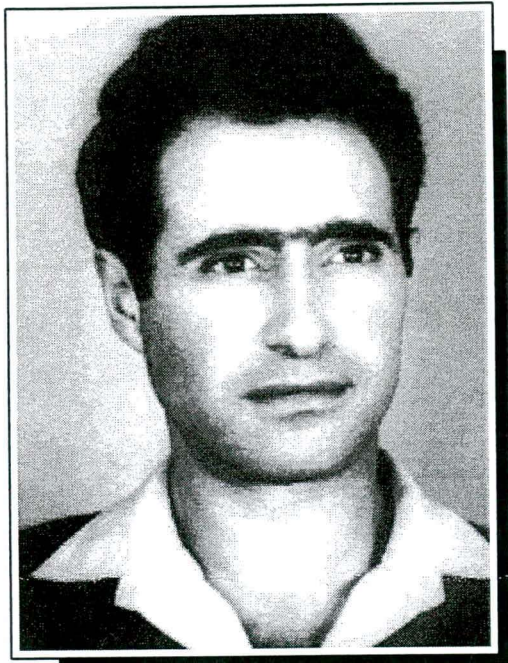

עוצבת "ברק"

(2122)

מ.א. 419106

ס"ל ישראלי דוד ז"ל

בן חנה וישראל

נולד בעיראק

א' בטבת תרצ"ט, 23/12/1938

תאריך גיוס: 11.11.1957

התגורר ב: _____

נפל בקרב

י"א בתשרי תשל"ד, 7/10/1973

במלחמת יום הכיפורים

שרת בחיל השריון

יחידה: מפח"ט 188

מקום נפילה: כפר נפח

אזור: רמת הגולן

נקבר בירושלים - הר הרצל

אזור: ה, חלקה: 01, שורה: 01, קבר: 05.

בן 34 בנפלו

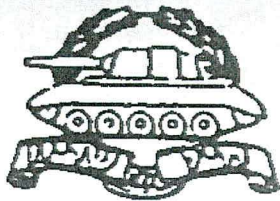
הותיר אחריו: אשה, שני בנים ובת, הורים,
ארבעה אחים ושתי אחיות

בעל עיטור העוז

קורות חיים

דוד, בן חנה וישראל, נולד ביום א' בטבת תרצ"ט (23.12.1938), בבצרה שבעירק ועלה ארצה עם משפחתו בשנת 1950. הוא החל את לימודיו בבית-הספר היסודי "אליאנס" בעיר הולדתו, ולאחר שהגיע ארצה למד בבית-הספר היסודי הממלכתי-דתי "בית-יעקב" בירושלים. הוא סיים את לימודיו בבית חינוך תיכון, בלימודי ערב, ועמד בהצלחה בבחינות הבגרות. דוד גדל וחונך בקהילה המפוארת של יהודי עירק, ברוח המסורת היהודית, וספג את ערכי הציונות והדאגה לעם ולמדינתו. דאגה זו לוותה אותו בכל מעשיו והיא הובעה ביומן שכתב ובשיריו. דאגה זו והרצון לעשות למען העם הם שהביאו אותו לקשור את עתידו בגורל המדינה ולהתנדב לשרת בצבא הקבע. הוא ידע היטב את קשייה של המשפחה ויצא לעבוד כדי לסייע בפרנסתה. בשעות הערב, לאחר יום עבודה מפרך, השלים את לימודיו והעשיר את ידיעותיו.

דוד גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1957 והוצב לחיל השריון. הוא החל את דרכו בחיל כאיש

חיל השריון

עוצבת "ברק"

סא"ל ישראלי דוד ז"ל

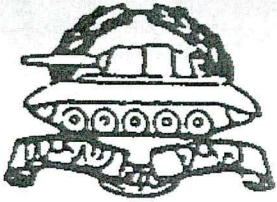
צוות טנק בגדוד "הבוקעים". בשנת 1959 סיים בהצלחה מפקדי טנקים ושב לשרת בגדוד "הבוקעים". אחרי תקופת שירות סיים בהצלחה קורס קצינים בבית-הספר לקצינים של צה"ל, וקורס קציני שריון. בזכות הצטיינותו כחניך בקורס נבחר לשמש מדריך בבית-הספר לשריון. החל משנת 1957 נעים חייו של דוד בשני מסלולים מקבילים. האחד - שירותו בצה"ל והשני - חיי המשפחה. בשנת 1963 נשא לאישה את אטי, שליוותה אותו בנאמנות בכל אשר הלך. הוא השתדל להקים את ביתו קרוב ליחידתו, כדי שיוכל להיות במחיצת משפחתו.

בשנת 1964 נולד בכורו עופר ובשנת 1968 נולדה בתו לימור. לבנו, שנולד בשנת 1972, קרא בשם עוז, על שם גדוד השריון שהיה מפקדו. בקן המשפחה שהקימו אטי ודוד שררה אווירה חמה ולבבית. השעות שבילו יחד היו נפלאות ומיוחדות. לכל בילוי משותף הייתה בעיניהם משמעות מיוחדת של פגישה מחודשת, שכן דוד, שהיה מפקד יחידת שריון בשדה, מיעט להגיע לביתו. רעייתו ובניו היו שותפים מלאים לעבודתו בצבא ונהגו לבקרו בבסיס.

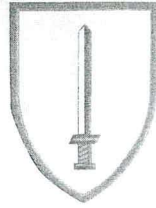
בינואר 1961 הועלה לדרגת סגן ומונה לתפקיד שלישי בגדוד "געש", לאחר ששירת כקצין ניהול בבית-הספר לשריון. באפריל 1961 סיים את שירותו הסדיר והחליט להתנדב לצבא הקבע. הוא ביקש לשרת בתפקידי פיקוד על יחידת שריון בשדה ובשנת 1962 מונה סגן מפקד פלוגת חרמ"ש. בכך החלה דרך ארוכה ורבת פעילות של מפקד שריון בשדה, תקופה שמילא בה תפקידי פיקוד ומטה ושימש כמדריך בקורסים של חיל השריון. בינואר 1964 הועלה לדרגת סרן ומונה מפקד פלוגת חרמ"ש. מפקדיו מעידים כי מילא את תפקידו ביעילות רבה ותוך גילוי יוזמה ואחריות.

בשנת 1963 סיים בהצטיינות קורס מפקדי פלוגות שריון וקיבל לפיקודו פלוגת מ"כים בגדוד חרמ"ש. בתפקיד זה שילב פעילות מבצעית בהדרכת לוחמים והכשרתם כמפקדים בשריון. יחד עם חניכיו השתתף בפשיטת צה"ל על חרבת-ג'נבא, שנערכה במקביל לפשיטה על הכפר סמוע. כבר אז התגלה כמפקד מעולה, היודע לקרוא את הקרב ולנהלו במקצועיות ויעילות. במרס 1967 נשלח לסיוור באירופה יחד עם קצינים אחרים מחיל השריון. לאחר שובו מונה לתפקיד סגן מפקד גדוד. בתפקיד זה לחם במלחמת ששת הימים, במסגרת אוגדת האלוף טל, בקרבות לכיבוש צפון סיני. הגדוד שלו השתתף בקרב לטיהור מעברי הג'ידי ובכיבוש אל-עריש, ובסיום הקרבות הגיע לתעלת סואץ. עם תום הקרבות נשאר הגדוד באזור קנטרה והשתתף בקרבות מלחמת ההתשה. ב-10 ביוני 1967, יום סיום המלחמה, הועלה דוד לדרגת רב-סרן ובשנת 1968 מונה לתפקיד קצין אג"ם בחטיבת טנקים. בזכות הצטיינותו במילוי תפקידו מונה להיות עוזר קצין אג"ם באוגדת טנקים בסיני. כל הימים לא זנח את שאיפתו להיות מפקד גדוד טנקים. לצורך זאת נשלח למכללה הבינזרועית לפיקוד ולמטה וסיים בהצלחה את קורס המפקדים הבכיר ושילב יחד עם הקורס לימוד גאוגרפיה באוניברסיטת תל-אביב. לאחר סיום הקורס מונה למפקד קורס מפקדי פלוגות שריון ובספטמבר 1970 הועלה לדרגת סגן-אלוף.

בשנת 1971 סיים בהצלחה קורס קציני שריון מתקדם ובכך עבר את כל מערכת הקורסים לקצינים בצה"ל. הוא מונה לתפקיד מדריך ראשי בבית-הספר לשריון. באוגוסט 1971 קיבל לפיקודו את גדוד 77 בחטיבה 7. הוא מילא תפקיד זה במשך שנתיים ואחרי-כן מונה

חיל השריון

עוצבת "ברק"

סא"ל ישראל דוד ז"ל

לתפקיד סגן מפקד חטיבת "ברק" ברמת הגולן. דוד ראה בתפקיד המג"ד את שיא פעילותו. הגדוד שקיבל היה בשלבי התארגנות ודוד היה זה שהקים את מחנה הקבע הראשון של הגדוד בסיני. הוא השאיר אחריו יחידה לוחמת מעולה ומשפחת לוחמים מגובשת, שהתגלתה בכל גדולתה במלחמת יום-הכיפורים. דוד היה מפקד ששילב מקצועיות וקפדנות עם גישה לבבית ואנושית לחייליו. הוא דרש ביצוע מדויק ומושלם של כל פעולה ועל כן האריך את שעות האימונים והפעילות. הוא היה מודרך על-ידי שאיפה עקשנית לשלמות, ולכן השקיע במלאכתו מאמץ רב והיה הראשון שהחל את יום העבודה והאחרון שסיימו. הוא לא הסתפק בשבחים מפי מפקדיו ושאל לשפר את רמת היחידה. הוא נהג לבדוק בעצמו כל פרט ופרט ולא היה דבר שנעלם מעיניו. כסמח"ט היה אחראי גם על ענייני המנהלה ובתחום זה התגלה כבעל כושר-ארגון ויכולת מעולים. דוד הקפיד על טיפוח יחסי-אנוש בין חיילים למפקדים ודאגתו לפרט היתה לשם דבר בחיל השריון. הוא גרס שיש להקל ככל האפשר על החיילים ולהיטיב את תנאי השירות שלהם, כדי שיטיבו למלא את המשימות המוטלות עליהם. דוד קרב את בני משפחות החיילים ליחידה, ערך מפגשים משותפים בבסיס ושבת-אחים על חוף הים. את הגדוד, ואחר כך את החטיבה, למשפחה מגובשת. מפעלו הגדול כסמח"ט "ברק" היה אימוץ העיירה חצור. למרות הספקות הרבים שהביעו אנשי העיירה וקציני החטיבה, הצליח ליצור מערכת יחסים הדוקה בין החיילים לאזרחים. תושבי חצור סירו ברמת הגולן, ובקרו במחנות ובהדרכת קציני החטיבה. הוא ערך חגיגת בר-מצווה לשלושה-עשר ילדים בני העיירה וארגן בשבילם טיול לירושלים. אך כמפקד ראה כחובה ראשונה במעלה להכין את יחידתו לקרב. הוא עצמו היה מוכן לכל אשר צפנה המלחמה, ויעידו על כך הדברים שכתב בשנת 1958: "אך אם לא אשוב חלילה ולא אוכל חזות בניצחון, אל נא תבכו אותי. כי אדום בשלווה ובמנוחה, אשכב לעולמים ולא אשוב עוד. כגודל הנצח בו אדום, כן יהיה גודל שמחתי. כי ידוע אדע, כי לא לשוא אשכבה לי. אשמע את רינתכם, אשר תגיע עד אזני, ואשבע נחת. לא אדרוש תפילה ותחינה, אף לא דימעה אחת למעני. כי זה יהיה חלקי בהקריבי את דמי, את גופי, על מזבח ארצי ואדמתי, עמי ומשפחתי". כשפרצה מלחמת יום הכיפורים נצבה חטיבת "ברק" בקו החזית ברמת הגולן ולחמה בכוחות השריון הרבים של הסורים. דוד וחייליו ניהלו קרבות עקשים ומרים והצליחו למנוע את התקדמותם לתוך רמת הגולן.

ביום י"א בתשרי תשל"ד (7.10.1973) איים כוח סורי גדול על מערכי החטיבה באזור ציר הנפט והכפר נפח. מפקד חטיבת "ברק" אלוף-משנה בן-שוהם וסגנו דוד יצאו בראש כוח של ארבעה טנקים, לנסות לבלום את התקדמות האויב באזור. הם השמידו טנקים של האויב זה אחר זה ואף ראו את האויב מתחיל לסגת. דוד המשיך בהסתערות על האויב עד שאזלה התחמושת בטנק שלו והוא יצא להסתער על טנקי האויב מצויד במקלע בלבד. תוך כדי הסתערות נפגע ונהרג. הוא הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו אישה, שני בנים ובת, הורים, ארבעה אחים ושתי אחיות.

באייר תשל"ה (מאי 1975) הוענק לו עיטור העוז על גילוי גבורה במילוי תפקיד קרבי תוך חירוף נפש. בתארו את מעשיו של דוד, אמר הרמטכ"ל רב-אלוף מרדכי גור: "עם פרוץ הקרבות שימש סא"ל דוד ישראלי ז"ל כסגן מפקד חטיבה ברמת הגולן. ב-7 באוקטובר

מאת חיים חפר

השריונאים באים

אף פעם לא הבנתי מדוע בצבא * יש אנשים הבוחרים מרצונם החפשי ולא מתוך חובה * בכל מיני חיל ומקצוע משנים * הנה ישנם כאלה אשר מוכנים * לקפץ מאוירון ובלבד להיות צנחנים * ישנם אחרים שהם ממש מאשרים * לסחב מכשיר כבד ולהיות קשרים * ישנם חילים אחרים לעמתם * שלא אכפת להם רטיבות — רק להיות בחיל-הים * ויש כאלה שמשמש כועסים * אם לא נותנים להם, למשל, להיות טיסים * באמת, רבותי, תרשו לי לצחק ולגחך * כי מלבד הח"ן שאליו היינו רוצים כלנו להשתתף * אין חיל יותר נעים, יותר שובה את הדמיון * מאשר — נחשתם — חיל השריון *

אמה קם לה בארבע בבקר בדיוק * מותח את השרירים ומרביץ פהוק * ואחר-כך תוף חצי שניה * אמה מתרחץ ומתגלח עם רבע מימיה * וכדי שתרגיש כמו חיל ממש * אמה בודק ומנקה את הנשק האישי * ואז יש לה זמן (חצי שעה לפחות) * לקפל את שק השנה ולארגן את השמיכות * ולהכין לחבריה ארוחת-בקר קטנה * מלחם יבש, מרגרינה רכה וגבינה ישנה * וסלט שלם או חתוף דק-דק * והכל מתבל במנות יפות של אבק * ואחר-כך בקריאות היך והאח * כל הצנת מתחיל לנקות את התותח * וכשהתותח כבר נקי במאה אחוז * אז מתחיל הגרון, הגרון, הגרון * כל מה שבסביבה (ואינני מפרז) * מקבל באהבה מנה יפה של גריו * הקפיצים, השרשראות, גלגלי השנים * החלצה, הצנאר וכמוכן האוונים * ואחר-כך, כדי שלא יהיו אי-הבנות * צריך לעשות מה שקוראים: מאוס בננות * (פי הרי פשוט לא יתכן * שכל אחד למשהו אחר יתכונן) * ואיפה בדיקת המערכות ואיפה בדיקת המנוע * ואיפה, נו, מה שמו המחוטל ההוא ששמים על הלע * וחוזך מזה, כדי שלא יחלידו הנדים * עושים קצת אמונים לפני ואחרי הצהרים * ולעת ערב, כשהרוח נושבת קריחה * כל אחד עוד מבלה איזה שעה בשמירה * ולפעמים, וגם זה יתכן * הוא אפילו שומר עוד שעה על החניון השכן * וכך הלאה וכך הלאה * עד השעות הקטנות של הלילה *

העקר, רבותי, מה יש פה לדבר * ראיתם בימי חייכם חיל נחמד יותר * חיל יותר מצלח, חיל יותר נעים * חיל שבאמת עושים בו חייפ? *

וחוץ מזה — אבל זאת כבר באמת לא חכמה * הם גם האגרוף המנצח במלחמה *

צוואת הקרב - ישראל יוד

15 שנים לפני מלחמת יום הכיפורים, כתב דוד ישראלי על דף נייר, כפי שכתב את הגיגיו ושיריו:

" דבר לי אליכם - היוצא אלי - קרב " :

בט צורי וצורכת, צור ישראל, צונו ומצונו, יוצא אני היום לקראת אויב
איום, אשר צחצח חרבות ללא ספור למען השמד צמנו והרוס לאום.
יוצא אני ובני עמי להגן על ארצי ואדמתי, להבטיח שלום נשים וטף,
להבטיח דור איתן אשר יכה שורשים בארצו, צור מחצבתו, מולדתו
וביתו.

וכי אשוב אליכם בשלום, לאחר הבסת אויבנו, אחלוק אלך אני עצמכם,
בצמחכם ובשמחתכם, להפרכת שמחות ארצנו.

וכי אשוב (אק את אשוב) ולא כשם שיצאתי, את תאבד לי רגלי או
ידי, אראכט ואחלוק בשלותכם ואיהנה, ויהי זה שכרי וחלקי בצולמי,
בארצי מכורתי. לא אצטר על כי לא אדמה לכם, לא יפחת מאוד
שמחתי אלך לא בנימה, את אראה את אחי, בחורי ירושלים ובתולותיה
מהלכים ברחובותיה, כרמיה ושדותיה, פוצחים ביהם בסירה וחולקים
באור ואהבה. אלך כי אשב בצד צריכי, אשמח אלך אני, את אראה ואדע
כי למצנכם אושרכם ושלותכם, עשיתי את אשר הוטף עלי והקרבת את
אשר נדרש ממני להקריב.

אק את לא אשוב חליפה, ולא אוכל לחלות בניצחון, אלך נא תבכו
אותי. כי אדום בשלווה ומנוחה, אשכח לצולמים ולא אשוב עוד. כאוד
הנצח בו אדום, כן יהיה אוד שמחתי. כי ידוע אדע, כי לא לשוא
אשכח לי. אשמע את רינתכם אשר תביע עד אנני ואשב נחת. לא
אדרוש תפילה ותחינה, אלך לא דמעה אחת למצני. כי זה יהיה חלקי,
בהקריבי את דמי, את אופי, על מלח ארצי ואדמתי, עמי ומשפחתי.

אק את חליפה לא ינוצח האויב, לא אנוח ולא אקוט. לא תפילה ולא
תחינה, בכי ונהרי דמעות, לא יסקיטוני. דמי יצק ויצק מתוק שאוף
אלי שמי, עד אשר יקוט העט, עמי, עם ישראל, ויאא את שמי
וינקוט את נקמתי, את נקמת בניו ואחיו, ארצו משכן-מבטחו עלי
אדמות. אלך, ורק אלך אני אקוט,
ועם ישראל לבטח ישכון.

אי שם במחנות צה"ל

17.8.1958

מכתב זה, נכתב, פחות משנה לגיוסו של דוד. עד לנפילתו במלחמת יום הכיפורים, לחם במלחמת
שישת הימים, במלחמת ההתשה ופעולות גמול וביטחון שוטף, עבר כמה וכמה פעמים את מכונת
האש ושב בשלום, כלוחם ומפקד של צבא מנצח. 15 שנים הינם הגדרת שנים של דור אחד.

דברים לטקס בלטרו, 2010

(טופז)

כצופה מן הצד,
אולי בהדחקה מסוימת –
חייתי.
אני טופז.

אז, ב-73' עוד לא נולדתי,
אז לא היכרתי – ולא התחברתי.
מי הוא האיש הזה – שלכבודו עמדתי באזכרות טקסים?
מי הוא האבא הזה, שחסר – "לא חסר" בחיי המתבגרים?

(עופר)

אבא תמיד בסביבה,
מן סמכות שאינה מוסברת.
ואנשי הצבא, חבריו - ומהחטיבה
עוטפים את פינות חיינו
בכבוד, באהבה.
ואני – שם, מפנים ומחריש
לעתים בנשימה עתוקה.

(טופז)

קצרין בירת הגולן, יתד מגורי המשפחה.
עוברים חולפים בשבילי וקבישי ה"רמה",
מבלי דעת מכוננת – לקרב ההוא, שהיה.

והנה ממש לפני זמן מה, אחרי 36 שנים,
פרץ רצון עז אצלי – ללמידה וחקירה:
מה קרה באותו קרב – "ברמה"?

(עופר)

עם חקר שורשי המשפחה בעיראק, בפרס ובפזורה,
הגיע גם מידע ועדויות,
על אופיו, התנהגותו
ועל הקרב ההוא – האחרון, שהיה.

(טופז)

ובתוך כל אלה – עולות השאלות:
האם אני דומה לו, האם אני עיקשת או רכה כמותו?
(עופר)

האם את אהבת המולדת ואנשיה – אמשיך בדרכו?
האם דרפי שלי – ממלאת גם את זו – שלו?

2009

(טופז)
אבא, יואב ברקאי, נולד בשנת 1940 בקיבוץ עין-חרוד,
למשפחה שהיגרה פעשור לפני כן לארץ ישראל.
אלה שלא הספיקו לעזוב את הפזורה, נספו בפולין וגרמניה - בשואה.
יואב, איש העמק והפלחה,
אוהב האדמה.
"מלח הארץ".
חלוץ אמיתי, רקדן מוכשר בלהקה,
אוהב אדם - ואיש משפחה.

(עופר)
אבא, דוד ישראלי, נולד בעיראק.
בן בכור למשפחה קשת-יום.
וכשעלו ארצה בתחילת שנות ה-50
החלו את חייהם כאן במעברת אוהלים.
בעל אופי ציוני חזק, מנהיגות טבעית,
שאיפה לעצמאות ואהבת עבודה חקלאית.
כל אלה הטביעו בו את חותם הקריירה הצבאית,
את כל אלה עטפו המשפחה וההרגשה השורשית.

וכך כתב ואמר- בעודו מפקד זוטור:
" בשם צורי וצורכם, צור ישראל, עוזו ומעוזו: יוצא אני היום
לקראת אויב איום, אשר צחצח חרבות ללא ספור למען השמד עמנו
פְהרוס לאום. להגן על ארצי ואדמתי, להבטיח שלום נשים ופְטף,
להבטיח דור איתן אשר יפה שורשים בארצו.
(טופז) וכי אשוב אליכם בשלום, לאחר הבסת אויבינו, אֶחלוק אף
אני עֶמְכֶם, פְעַמְלֶכֶם ובשמחתכם, להפרכת שמחות ארצנו."
=====

(עופר)
המתיחות אז עלתה.
פני המנהיגים והמפקדים - התקמטו.
הגיוס למילואים הוכרז בשבת, בקול אימה,
והצבא הסדיר ניסה לבלום אויב, לסתום כל פירצה.
אבא, סמח"ט "ברק", גם מטהחילי החטיבה,
לוחמים צמטורפים - כי כמעט כמעט "מצדה נפלה"
וחורבן קיומנו על אבני הבזלת.

(טופז)

ואבא – גם הוא נקרא.
המלים "דגל", "מדינה" ו"חברה" – תמיד היוו אצלו סמל,
לפעילות, לחינוך, לצתינה.
אבא, מפקד מחלקת טנקים בחטיבה 179 –
היא עוצבת "ראם" במילואים,

דאג לחייליו בימ"ח, לקיווד השיריונים והכלים.

עולים מ"פילון" – לרמת הגולן,
מקבלים בקצרה פיוון ומשימה –
נוכח פני האויב,
המגיח בזחליו, בהמוניו, בעלטה.

(עופר)

"רות, המצב קשה, נשארנו כאן בודדים.
אויב בין הגדרות – ואין מספיק תחמושת פגזים".
ארבעה טנקים.
פזורת לוחמים.
על "ציר הנפט",
מעטים, ממש בודדים.
טנק מח"ט, טנק סמח"ט – עם תיגבור מילואים.

=====
(טופז)

לפני כשנה – כינסתי את המשפחה עם שני קצינים מ-179.
קיבלנו הסבר ומורשת קרב עלומה.
עברנו במקום ההוא, בציר הנפט, ברמה!
לפתע מולינו ניצב ברוש בודד, כמו תמרור,
לידו תורן ודגל ישראל –
ומצבה, עליה ניכרים סימני השנים:
"כאן נפל סמח"ט 188, דוד ישראלי".
ואז, גם למדנו על אבא יואב ברקאי: "כאן מקום הנפילה".

(עופר)

הפגיעה בזחל הטנק האישי – המריצה אדרנלין.
לא אדם פדוד – שותפך למול אויב "הגליית" הסורי.
הנה, הנה התיגבור מגיע!
וטנק מ"מ המילואים של יואב ברקאי – מופיע.
עלה, תפס פיקוד,
ייצב תדרים ונתן תדריך להמשך קרב ופעילות.
יחד עם המח"ט ובודדים נוספים בגזרה,
יואב ודוד לחמו
את קרב הישרדותם שלהם – וגורל המדינה.

(טופז)

ללא לאות, בקור-רוח ואומץ לב,

תוך חתירה מתמדת למגע, דוגמא אישית,
מנהיגות קרעות.

אף שלא הכירו אחד את השני,
אף שלא ראו כל אנשי הצוות בטנק – זה את פניו של האחר,
לחמו כיחידה מלופדת
לחמו למען מטרה מוגדרת,
עד הפגז האחרון באמת,
אשר חצה חיים.

(עופר)

"אך אם לא אשוב חלילה (כך כתב אבא...), ולא אוכל לחזות בניצחון,
אל נא תבכו אותי. כי אָדום בשלווה ומנוחה. אף לא דמעה אחת
למעני. כי זה יהיה חלקי, פֶּהֶקְרִיבִי את דמי, על מזבֶּח ארצי
וְאֶדְמָתִי, עִמִּי וּמִשְׁפַּחְתִּי." -----

(טופז)

30 שנה אנו מתגוררים בקצרין.
מכירים כל שביל, משעול רועים וְסִבְזֵלֶת / וְסִבְזֵלֶת.
עוברים חולפים- פֶּשְׁבִילִי וְכִבִּישִׁי "הרמה",
מבלי דעת מכוּנָת – לקרב ההוא, שהיה.

ועכשיו אני יודעת,
עתה אני כבר מחוברת:
שני האבות, מיחידות שריון שונות,
אותו טנק, אותו הקרב, אותה פגיעה.
אותה לכידות וְאֶהֱבֵת הארץ – עֵמָה.

(עופר – "בהתעוררות")

הנה אנחנו.
דור ההמשך וְעֵמָם.
גדלנו, עוצבנו, חונכנו וחושלנו – לאורך חיינו,
למרות הַחֶסֶר – וְכִצִּילוּ.

(טופז)

היום בוגרים,
מבינים יותר.
חיים חיים מאושרים
ותורמים לעיצוב המארג האנושי הייחודי
של מדינת ישראל.

(עופר)

משפחות יקרות!
"חיל השריון" מהווה עמוד התווך במערכה היבשתית במלחמות ישראל.

היום כאז, מהווה החיל שילוב נדיר
של עוצמה, טכנולוגיה מתקדמת ומצוינות אנשיו.

(טופז)

אנו, משפחת שכול-החיל,
חלק בלתי נפרד ממנו.
מהווים בסיס מוצק לרוחו.

מעגלי המשפחה מתרחבים,
נוספים גם אחרים:
בנות ובנים, נכדים קנינים.

וקושרת את כולנו
חגורת אהבת המדינה, האדמה,
החינוך והאחריות להווייתנו
פישות - עם עוצמה.

(עופר)

חוסנו של העם
וצרבו חגורה בנדדה איתן
הם עדיין בסיס לקיומנו
אז בבהווה.

מדינת ישראל העצמאית החופשית,
היא המשך תקותנו - ופועלנו!

11

פרק שביעי: הקרב האחרון של דוד

ישנם לפני מלחמת יום הכיפורים, כשב דוד ישראלי על דף ידיו, בני שכנו את הגיון ושידורו 15

: "דוד לי אליכם - הרוצח אלי - קרב "

בשם צודי וצודים, צוד ישראל, צוד ומצוד, יוצא אני היום לקראת איום איום, אשר צדעה קרבות ללא ספור
לאמץ השטח עמנו יודים לאום. יוצא אני וצוד עמנו להגן על ארצי ואדמותי, להפטיח שלום נשים וטף, להפטיח דוד
איתן אשר יכה שורשים בארצנו, צוד מתגפנו, מולדתנו ופיתו

וכי אשוב אליכם בשלום, לאחר תבסת אויבינו, אחלוק אף אני עמכם, בעלמכם ובשמחתכם, להפריחת שממות
ארצנו.

וכי אשוב (אך אם אשוב) ולא נשם שיצאתי, אם תצד לי רגלי או ידו, אראכם ואחלוק בשלומכם ואיזה, וידו
זה שכרי וחלקי בעולמי, בארצי אפודתי. לא אשטף על כי לא אדמה לכם, לא יקח מגדל שמחת אף לא נמדת,
עת אראה את אהי, בחורי ורושלים ובמלכותיה מהלכים בהרבותיה, כדמיה ושהותיה, פועלים פיהם בשורה
החלקים בארצו ואחפת. אף כי אשם דוד ערובי, אשבת אף אני, עת אראה יאדע כי למענכם אושיכם ושלומכם,
עשיית את אשר תצו על החרבותי את אשר נהיט עמנו לקרוב

אך אם לא אשוב תלילת, ולא אוכל לקוות בניצחון, אל נא תבשו אותי. כי אדום בשלוחי ומנחה, אשם לפולטים
ולא אשוב עוד. מגדל העצב בו אדום, כי יהיה גדל שמחת. כי ידוע אדע, כי לא לשוא אשבת לי, אשטע את
ימכם אשר הניע על אפי ואשבו פת. לא אדוש תפלה ונחמת, אף לא דמעה אתם למעני. כי זה יהיה חלקי,
בהקריב את דמי, את עמי, על מצבה ארצי ואדמותי, עמי ואשבת

אך אם תלילת לא יבנה האויב, לא אבוח ולא אשקוט. לא תפילה ולא תחנות, בני ונהרי דמעות, לא ישקוטוני דמי
יאמן ויחם אהי, שאול אלי שנים, עד אשר יקום העם, עמי, עם ישראל, יגאל את שמי וינקה את נקמתי, את
נקמת בני יאחי, ארצי אשבו-מאבחי עלי אדמותי, אף, ודק אז אני אשקוט

ועם ישראל לנחם ישכון

אי שם במחשבת בוד"ל

17.8.1958

מכתב זה, נכתב, עקב משנה לחינה של דוד, עד להפילתו במלחמת יום הכיפורים, לתם במלחמת ששת הימים,
במלחמת התעשה ופעולות גמול וביטחון שונות, עבר כמה וכמה פעמים את מכות האש ועם בשלום, בלוחם
ומסרד של צבא מנחה, 15 שנים היום הגדת שנים של דוד אחד

"אלל שונות" דמות המסרד

ומשותפת של הצוות בפני עצמו ושל הצוותים ביניהם.

וכל איש בתוך אותה חבורת מפעילי-הכלי ערך וחשיבות רבה לו, שכן בלעדיו פעולת אותו כלי-זין אינה כתיקונה, או שקשה מאוד או שאינה ניתנת לביצוע כלל. לכן, כיום, כאשר איש וערכו בצדו בעת מלחמה, מחייב כל איש טיפול מיוחד, וזאת חייב מפקד לדעת ולהבין. וטיפול מיוחד זה מובנו היכרות ויחס אישי הדוקים יותר, הבנה נרחבת, השתתפות בסבלו ושמחתו של החייל שאתה מפקד עליו, וגלחם איתו או עתיד להלחם באויב שיעמוד מנגד.

כל אלה מחד. מאידך, על המפקד לא לוותר על ביצוע פקודותיו והוראותיו השונות, אלא יש לשלב את כל אלה וליצור את ההרמוניה הרצויה של היחס הדידוקטי והמשותף עם ביצוע מושלם על ידי הפקודים, לפי רוח המפקד ושיקולו. וכאשר כולם נתונים במצב קשה, פיסית ונפשית, בשעת לחץ המלחמה ונטלה הכבד, חייב המפקד להבין את פקודיו משני מובנים אלה.

אמנם כן, עבודתו של המפקד קשה שבעתיים משל פקודיו, שכן עליו מוטלות ההחלטות הגורליות, השיקולים השונים בנוסף לעבודתו הפיסית, השחורה, שהיא מנת הלקם של הפקודים. אך בהיותו המפקד, בהינתן לו זכות גדולה זו לעמוד בראש מספר החיילים, ולא משנה מה גודלו, חייב הוא לדעת כי עם זכות זאת יש חובה ונטל שהם גדולים משל פקודיו. וכך, בשעה שכולם רעבים, עייפים וצמאים, חייב אותו מפקד להתחלק עם פקודיו, רצו למלחמה ולקרב, בכל אשר ימצא, ואם זה בשעת מילוי בטן הטנק, לדוגמה תדלוק הטנק או התקנתו מחדש לאחר פגיעה או קלקול, חייב הוא, גם הוא, להשיט יד-עזרת לצוותו. בשעת חנייה או תנוון, לאחר קרב קשה וכו', חייב הוא לטפל לו, גם לו עצמו, חלק בשמירה או דבר מה דומה.

אך כל אלה אין מובנם כי ישפיעו על מילוי חובותיו ותפקידיו כמפקד. הוא ימלא בראש ובראשונה את חובותיו כמפקד וכל הכרוך בהן, ורק אז, ייתן את אשר יוכל לתת להקלת מצב פקודיו מכחינה פיסית, כאמור גם אם זה כעבודות או בשמירה וכו'. ואז לו למפקד אשר יראה את פקודיו בעמלם וסבלם ויעמוד מנגד. כי אז יראו בו גוף זר ומתנכר להם. אשר כל דאגתו לעצמו ולמצבו, וכל רגש השותפות, אשר בלעדיו לא תיתכן עבודת צוות יעילה, שהיא כה נחוצה ומכרעת בימינו אלה – ירד לטמיון.

בנוסף לכל אלה, וכדי שהמכונה האדם יעשו את המוטל עליהם, חייב המפקד לסייע לפקודיו לא רק פיסית – כ אם גם נפשית-מוראלית. בהיות היחידה נתונה במצב נהות משל היריב ממול, עת אנשיה מוכנים או נאבקים על קיומם, בהיות אש האויב רבה ותכליתית, וכאשר הכול שרויים תחת אש ולחץ מתמיד, לא מעטה עזרתו של המפקד שהוא יכול להושיט להסבת המצב ולהפחתת התוהו-והואו השרוי ביהדותו. כנתנו פקודות כרוחות, בטון שקול ובוטח, באוכרו למפקד-משנה זה או אחר היאך לנהוג ואנה לפנות, בהשמיעו את קולו, בהעירו הערותיו אך לא בתופה ופזיזות יתרה, הוא עשוי לתקן את הרושם, האמיתי או המוטעה, שפקודיו באשר הם, נתונים בו. ולא רק בשעת-לחץ מעין זו כי אם גם לפני פעולה או אחריה, עת מדבר הוא עם חייליו, יכול הוא להוסיף רבות להעלאת המוראל שלהם ולהפחתת המורא מפני הקרב שהם עתידים להשתתף בו. הזאת כהראותו את שליטתו במצב, את עדנותו וכטחוונו כהצלחת המשימה – אך לא כטחון מופרז הבנוי על מעשי נסים ונפלאות, כי בזאת ישיג את ההיפך ממה שרצה ויעשה את הניגוד מהנדרש ממנו. וכמפקד חייב הוא לדייק בדבריו, בהכטחנותו ובניתוח המצבים השונים שהוא נתקל בהם בקרב ומשמיעם באוזני פקודיו. דבריו אלה צריכים להיות דברי אמת או לפחות קרובים לאמת; שכן בעת מלחמה, כאשר הכל נע, מתקדם או נסוג, אי-אפשר לראות את כל ההתפתחות כפי שתהיה, היינו את האמת לאמיתה. ואל לו לספר בדוחות, להכטיח הכטחות-שווא, או להגזים בהערכתו השונות, שכן בזה רק ימוטט את האמון שרוחשים ונותנים בו נתיניו. וללא אמון זה, הביטחון במפקד ובדבריו, לא יישמע איש להוראותיו ולא יסור תחת מרותו, ועל אחת כמה וכמה בשעת דחק ומצוקה, כאשר יד היריב על העליונה.

על המפקד לחנך את פקודיו ואת מפקדי-המשנה שלו לבצע הוראותיו השונות כלשונן ולא לסור מהן ימין או שמאל. וזאת ישיג אך-ורק על ידי האמון והכטחה שנותנים בו וכשיקוליו; שכן, כיום, כאשר כחיל-השריון, למשל, ניתנות רוב הפקודות, אם לא כולן, באמצעות הרדיו, לא יקשה על מפקד-משנה, מפקד מחלקה או טנק יחיד להתעלם ממנה ולבצע את היפוכה מבלי שיצטרך לתח את הדיון על הפרת פקודה, ואף החמורה וההחזית ביותר, שכן תמיד יוכל לטעון שהמקלט שלו לא תקין או שבדיוק ברגע הינתן הפקודה חלה תקלה כל-שהיא; ולכן, על מפקד-יחידה להרגיל את אנשיו להישמע לו ולבצע הוראותיו, אפילו נראות הן בעיני זה או אחר כבלתי שקולות או מתאימות למצב שהם נתונים בו.

וזאת יוכל מפקד להשיג על ידי דרישתו בתוקף לבצע את הוראותיו, וכן על ידי מתן הסבר לאותה הוראה אך לאחר ביצועה, כדי להביא את החייל או את מפקד-המשנה להכירה בטדחותה ובחשיבותה הרבה ולהעמידו על שיקול המפקד בעת נתינת אותה פקודה. אך אין לפסוח בשום פנים ואופן על אי מילוי הוראה, ואף אם טמונות בה הכוונות הטובות ביותר; ואם לא בשעת מעשה, הרי בהזדמנות הראשונה יש להעמיד את הנפר או הלא-מבצע על הזמרת מעשיו ועל הנזק שגרם בפעולתו זו.

כל זאת ישיג הצבא על ידי טיפוח היחסים בין הלוחמים, חיילים ומפקדים, על ידי האמון ההדדי, האמונה של האחד בזולתו, ההכרה במעשיהם וחשיבותם, דבר המוביל אל האחוה, אחוות הלוחמים, ולנכונות ההקרבה העצמית למען הזולת. שכן לא יפסוק איש כנגדו מפקדו טנק, לזוגמא, אשר בלהט הקרב ועיצומו התעלם מטנק אחר שנפגע ולא ניגש להציל את צוותו. שכן תותחו ומקלעו של הטנק השלם, זה שלא נפגע, חשובים לא מעט בהכרעת הקרב, אותו קרב שיידו נפגע בו. אך אותה שותפות לנשק מדריכה את הניצול השלם להחיש לעזרת רעיו, ואף רק שעות קודם-לכן חשב כי בהיות שניהם תחת איש העילה והמדויקת של האויב, לא יחליץ האחד לעזרת השני, ידו, אם נפגע! כי בזאת רק יחרוץ גורלו שלו כגורל שכנו.

וברוח זו על המפקד להנך את פקודיו, רוח של עזרה והסתכנות למען הזולת, גם אם ברגעים קשים במיוחד, כאשר הסכנה נשקפת לנפגע ולניצול כאחד, יש להפנות תשומת לב לראשון ואין להתעלם ממנו. יש לטפל בו ולנסות להצילו. וחינוך חיילים ברוח זו אין ברכה בצדה; שכן יצא החייל למלחמה ורוחו איתנה, בוטה ברעיו שיחלצוהו כאשר גורלו יבגוד בו, כאשר ייפגע הוא ראשון מאש האויב. אך כל אלה אין מובנם הפקרת קרב שלם למען נפגע אחד או אחרים.

ואחרון אחרון, על המפקד בכלל ומפקד יחידת שריון בפרט, לברור לו את המקום המתאים ברגע הקרב; שלא יהיה בעורף יחידתו, יאזין לדיווח פקודיו ומקומו יתן הוראותיו להמשך הקרב (שהוא בגדר האפשר מבחינה טכנית, אך טכנית בלבד!...), כי אם עליו להיות בקו יחידתו, לראות ולקדוח את הקרב במו-עיניו, להיות ראשון החווים בהתפתחותו כדי להחליט היכן להסיף והיכן לגרוע, מתי לעצור ומתי להתקדם, ובנוסף לכל אלה, לתת ההרגשה לחייליו, למפקדי מחלקותיו, בהיותו מ"פ, ול"גוריו" בהיותו מ"מ, כי אכן עימם הוא ובמצבם הוא חי, נלחם לידם, וכל מעיינו הוא הניצחון וההדיפת היריב.

מפקד אשר ינהג בכל אלה, אך יוסיף לבניית יחידתו וצורתו, יגביר את האמון של פקודיו ומפקדיו בו כאחת, יוכל להישען על יחידתו ולצפות ממנה כי תביע את כל אשר ידרש ממנה, ואף מפקדיו יבטחו בו בנותנם לו משימה או תפקיד.

שני ההגיים, שנכתבו בתחילת דרכו בצבא, כאילו הוכוונו לאותו קרב אחרון של דודו, בו הפכו הוא וחבריו לנשק, מצב של כמעט אבדן הגולן, לניצחון מוחלט.

דוד קיבל ב- 25 במאי 1973 את תפקיד סמט"ט 188, "ברק". המשפחה עברה לקיבוץ חולתא בכדי לקצר מרחקים ולזכות במעט יותר זמן משפחתי. דוד - כחקלאי בנשמה, טספל ללא לאות בגינה הקטנה שלהם. גם בזמן זה, החיבור בין השירות למדינה, השירות החברתי עבור אנשי העירייה הצעיר והמשפחה - חד הוא.

החגיגה המשפחתית האחרונה הייתה ב- 15/9/1973, עת חגגו עשר שנות נישואין. לאחריה - נשאב דוד לפעילות ולמתיחות שגאתה. פעם ניכא לאתי על מלחמה קשה יותר שתהרוש מזו של מלחמת העצמאות. כאילו הרגיש, כ-5 באוקטובר '73 בשעה שתיים בלילה - הוא הגיע לדבר מעט עם אתי, עד 4 לפנות בוקר. ב- 5 קמו, שתל בגינה הקטנה שתילים - ויצא לחטיבה. אמר שיחזור אה"צ להשלים את השתילה, היא שמעה את מנוע הג'יפ הצבאי ורצה אליו. הם הספיקו להתחבק קצרות וחזר נסע. הוא לא חזר. אתי טלפנה ללשכתו בחטיבה אחר הצהריים והוא אמר לה שיש מעט כוננות. בפעם השניה ששוחחו באותו יום, היה זה בשעה 22:00, ערב יום הכיפורים. זו היתה השיחה האחרונה ביניהם. הוא שאל מה נשמע, אם היא צמה ומה שלום הילדים. הוא אמר שלא חושב שיוכל להראות עצמו בשבת, שהוא מתגעגע מאוד ואוהב. בנימת קולו היה משהו לא רגיל. כאילו ידע לקראת מה הוא הולך.

"מספרת אתי:

אהבתי את דוד. אהבתי את נשמתו וחום גופו. אהבתי להתעטף בגופו והרגשתי כבטוחה. הוא היה לי כרע, כבעל וכאב." "אוהב ומסור. הוא היה לי כאלוהים עלי אדמות ונכונה הייתי לסגוד לו

בנו הבכור עופר, היה ערב מלחמת יום הכיפורים, כן תשע.

כיום, הוא כותב:

- "אני חש את דמותו המתרחקת על שביל הבטון, ליד בית הילדים שלי בקיבוץ. אני אומר "חש

חששתי מפיצוץ- ולקחתי את 4 המטפים. ממול לטנק שלנו – ראיתי נגמ"ש סורי, הוא עמד ממש על או ליד כביש ציר הנפט. יצאתי החוצה וניסיתי לכבות את האש עם המטף, הוא השמיע הרבה רעש. פתאום נורה לעברינו צרור מקלע. משה אליהו ואני העפנו עצמינו למטה. מסתבר שבתוך הנגמ"ש הסורי (שחשבנו שהוא פגוע) עמד חייל סורי שירה במקלע. אמרתי לעצמי שאולי ננסה לפגוע בו בירי – וירדתי מהר אל דופן הטנק ובדקתי בארגז החיצוני איפה הנשק. אך לא היה אפילו "עוזי" אחד. שאלתי את משה אליהו איפה הנשק – ואז הוא אמר לי שיואב המ"מ הורה לו לפני התחלת התנועה מנפה – לזרוק את הנשק האישי לתוך הצריח. כך, פשוט חיכינו שמישהו יעבור וישתק את החייל הסורי עם המקלע על הנגמ"ש ממול.

עבר זמן. ניסינו לעלות שוב לכיוון צריח הטנק – ושוב ירו עלינו מכיוון הנגמ"ש. ראיתי שהסמח"ט נפל מחוץ לטנק (ככל הנראה היה במרחק של מטר אחד מהטנק – י.ע.), בין דופן הטנק לבין הנגמ"ש הסורי, לא יכולתי אפילו להגיע אליו – כי היה מוטל בשטח האש של הנגמ"ש. בהמשך – איבדתי כבר את תחושת הזמן. הבחנתי בטנק שלנו מגיע לכיוונינו. אבל ראיתי מיד שהוא עולה פתאום על גבשושית עפר והמתהפך! רק מאוחר יותר, לאחר שנחלצנו, הבנתי שהיו בו המח"ט אל"מ בן-שוהם וק' האג"מ של חטיבת ברק בני קצין). אותו חייל סורי על הנגמ"ש – כנראה הצליח לפגוע במח"ט) ובקצין האג"מ"11

משה: "מיד כשקפצתי מהטנק – ראיתי מהצד נגמ"ש סורי ממנו עלה עשן (ייתכן שנפגע) אך משם ירו עלינו במקלעים. הספקתי לראות גם את טנק המח"ט הפוך במרחק של יותר מ-100 מטרים, אנחנו היינו מזרחית אליו. ירו גם עלי – אך לא פגעו. הגעתי אל הסמח"ט, שהיה שכוב על הקרקע, ניסיתי להעיר אותו אך הוא לא זז או הגיב. בני ואני עלינו חזרה על הטנק, ראינו שיואב היה עדיין בחיים, אך לא יכולנו לעזור לו – כי מיד ירו עלינו במקלעים. קפצנו חזרה אל הקרקע ונצמדנו אל דופן הטנק. לא היה לנו נשק – כי ה"עוזים" נשארו בתוך הטנק. התחבאנו בצמוד ומתחת לטנק עוד כשעתיים-שלוש. אחר כך ראינו בור קטן – שהיה בעצם מחפורת לשימוש עמדות טנקים ונכנסנו לתוכה. ירו עלינו ומסביבנו באופן אקראי – אך לא נפגענו. מאוחר יותר ראינו מטוסי סקייהוק שלנו, אשר ביצעו יעפי תקיפה ברקטות על טנקים ונגמ"שים סוריים – ואולי אף פגעו בטנקים שלנו, אבל – נשארו בחיים. לידנו, במרחקים משתנים של עד 20 מטרים, המשיכו לעבור טנקים ונגמ"שים סוריים, יכולנו ליפול בשבי או שיהרגו אותנו"12

המשכנו לשבת רתוקים לטנק במשך עוד שעה-שעתיים, אז שמענו מרחוק רעש מתקרב של טנק והבחנו שזה משלנו. סימנו לו מרחוק שייזהר מהנגמ"ש הסורי, אך לא ידענו אם הוא ראה את הסימונים שלנו. הנגמ"ש הסורי פתח עליו באש. הטנק המשיך בתנועה, צודד את הצריח שלו – וכשהיה מול הנגמ"ש הסורי, שיחרר פגז מטווח קצר מאוד והשמיד אותו. מאוחר יותר לקראת ערב, הגיע טנק שלנו עד אלינו ממש. אמרנו לצוות שלו שיש כאן 2 נפגעים. מפקד הטנק אמר לנו בתשובה: "חבר'ה, עם ישראל בסכנה, קיבלנו הוראה לא לפנות נפגעים". לא ידעתי אז אם זה נכון או לא ואמרתי למשה אליהו לעלות על הטנק הזה. אחר כך ראיתי עוד טנק שמגיע לכיוון שלי – ועליו עליתי אני. גם כאן אמרתי למפקד הצוות שיש כאן 2 נפגעים. מפקד הצוות המחליף הורה לי לעלות ושהם כבר יודיעו במפקדת נפה לחלצם מכאן. יחד עם הטנק הזה – נסעתי עד שפגשנו בדרך לנפה עוד 2-3 טנקים שהתחמשו מחדש. הצטרפתי אליהם. יחד איתם הגעתי למחנה פילון"13

משה: "לקראת חושך, בין מחשבות שעלו אם ללכת ברגל לכיוון כללי מערב, הגיע טנק שלנו וחילץ אותנו למחנה עלייקה". משם הועברנו בקומנדקר למחנה "פילון". למחרת, או יום אחר כך, באו מהגדה ושאלו אותי אם אני זוכר היכן הטנק שלי נפגע. אמרתי שאני זוכר וביקשו ממני לעלות איתם לרמת הגולן אל המקום. כאשר הגענו אל הטנק – ראיתי את יואב ברקאי עדיין על הצריח מוטל מת. את הסמח"ט לא ראיתי. כנראה כבר לקחו אותו, אך את יואב לא ראו. "על הצריח למעלה. הורדנו את יואב ביחד כמה חבר'ה מהגדוד – ומאיר הרב-סמל. נסענו איתו לבית-החולים בעפולה"14

15. שני אנשי הצוות הללו – המשיכו בלחימה לאחר התארגנות, ביחידות מילואים אחרות.

אולם רק בתוך שבוע, הגיעה אלי הידיעה האיומה הזו שנפלה עלי כרעם. כבלתי מאמינה, שאלתי לפרטים, ואז נאמר לי שדודו נפל, ביום ראשון, 7 באוקטובר, בשעה 14.00 לערך. ואז נזכרתי שזה היום והשעה ששמעתי אותו קורא לי " בפעם האחרונה לחייו

אהבתי את דוד. אהבתי את נשמתו וחוס גופו. אהבתי להתעטף בגופו והרגשתי כבטוחה. הוא היה לי כרע, כבעל וכאב"א. אוהב ומסור. הוא היה לי כאלוהים עלי אדמות ונכונה הייתי לסגוד לו

"ופתאום...פתאום איננו עוד איתי

מי שמצא את דוד ישראלי ואת המח"ט וקצין האג"מ במקום נפילתם, היה מ"מ הטנקים עודד בקמן והוא מספר

יום שני. 8.10.73

עצרתי את הטנק. ירדתי והתקרבתי בצעד זהיר ובשוויון נפש אל מה שנראתה לי כגופתו של דוד ישראלי, סגן מפקד... חטיבת השריון 188 עליה נמנית. מדיו המעומלנים והמגוהצים לא השאירו מקום לספק. זה אכן הוא. הסמח"ט, איש שריון קפדן שיראת שמו הלכה לפניו, זרוק על הרצפה, שוכב על צידו, מטרים ספורים מהטנק שלו

היכרתי אותו מלפני, בהיותו מפקד גדוד 77, גדוד הצמ"פ, בזמן שעסק בהנחלת משמעת ותורת טנקאות, לסדרות של שריונאים, חיילים ומפקדים, באימוני צוות, מחלקה, ופלוגה. הוא היה אימת כל שריונר צעיר

באחת נזכרתי באותם ימים צהובים, ליד רפידיים שבחצי האי סיני במחנה "עוז". ובעיקר באותו יום, שבו בפעם הראשונה לא נצטלבו דרכינו. יום מדברי, חם ושטוף שמש

היינו עדיין פרחי שריון טריים, נושאי תגי פלסטיק צבעונים וזולים בכתפיות החולצה לסימון מעמדנו בתחתית הסולם "במחנה. נקבעתי לשמור בבונקר התחמושת של הגדוד. בשמונה בבוקר התייצבתי לתפקידי בשערי ה"בונקר

היה זה מתחם עטוף בסוללות עפר ומגודר בגדר תלתלית. מקצה ערמות העפר במרחק 200 מטר, יכולת לראות את המאהל הגדודי

זו הייתה משמרת יום אין סופית מ 8:00 – 14:00

צעדתי במתחם הלוחך ושוב מעביר זמן במחשבות שווא על בדידותו היחסית של השומר במרחבי מדבר סיני וביקום כולו. תלוליות חול ועליהן שלטים קטנים בשחור וירוק הפרידו בין מצבורי התחמושת השונים: פגזי טנקים בארגזי עץ מרשימים, פגזי מרגמות בזבילים שחורים וצהובים, סרטים רבים של כדורי מקלעים קלים וכבדים בקופסאות מתכת נחשקות, ראשי הכדורים מסומנים בקוד צבעוני להבדיל חודרי שריון, נותבים, ומתפוצצים, ועוד רימונים שונים, נרות עשן, חומרי נפץ וחבלה. כולם בקופסאות חומות ירוקות, שחורות, תכולות וצהובות עליהן מודפסים בלבן שמות וראשי תיבות ומילות לועזיות וספרות שונות. ממש חנות צעצועים לנוער מתבגר

על עישון במקום היה כמובן איסור מוחלט. בכל זאת חיסלתי כמה סיגריות בהליכה, תוך שאני נושף את העשן באיטיות רבה שמא מישוהו יבחין, מניח לו לימוג ברוח המדבר הקלה

מהר מאד מצאתי את עצמי עובר ממצבור למצבור, בוחן ולומד את בליל הסימונים, מבחינת כל המוסיף ידע מקצועי ועוד בשעות המתות של החיים, מקרב אליו את הגאולה

במצבור האחרון שרר אי סדר, כנראה פרקו בבהילות תחמושת מטנק שנשלח לתיקונים. פגזי טנקים היו חשופים, רימוני רסס ונרות עשן התגוללו באבק המדבר

ניסיתי לסדר את נרות העשן חזרה על משטח העץ

כשמשכתי ברצועת השני נשמעה לפתע נקישה ולאחריה קול הרחש העז המלווה את שחרור העשן. עשן אפור וסמיך התחיל לעלות מעלה

אחוז חרדה איומה הסתערתי על תלולית העפר הסמוכה חופר במהירות בשתי ידי ועשר ציפורני בור קטן, גורר פנימה את נר העשן הלוחש, גורף ומכסה בעפר רב ככל האפשר

איך אפשר למנוע ממישהו לראות את המתרחש בבונקר? הרי העשן סמיך ואפור

וכולט, אני אבוד, חשבתי לעצמי

בעיני רוחי יכולתי לראות את המשפט הצבאי שיתנהל בלשכתו של המג"ד דוד ישראלי, שנודע בקפדנותו וחומרתו בענייני משמעת, את עונש המאסר שיוטל עלי ואת הבושה שבסילוק מחבורת לוחמי השריון המתגבשת והולכת

כך שכבתי שרוע מלוא גופי על החול ועל נר העשן הרוחש, החם, מציץ מדי פעם מעבר לכרובלת העפר אל מתחם הגדוד ומתפלל לנס. לרגע היה נדמה שאכן הצלחתי לחנוק את העשן אך תוך דקה חזר העשן, פרץ והסתנן החוצה מפה ומשם, כלבה רותחת המחפשת נקיק להתפרצות במעלה ההר

במרץ רב גרפתי בידי וברגלי חול ואבנים מכסה את ארובות העשן הקטנות שבצבצו מכל חור. כך הייתי שרוע במשך כרבע שעה מתפלש בעפר, מדי שניות גורף אדמה לכסוי הפרצות, מאפשר למעט עשן לחמוק אל הרוח המטשטשת

שרק שלא אתפס מלמלתי לאלוהי, בעודי בוחן סיפורי מעשה שונים ומשונים לתירוץ האירוע, באחד מהם אני יוצא אפילו גיבור על הצלת בונקר התחמושת

...מי יאמין

לאחר שדעך העשן, צפיתי לכיוון הגדוד, והנה עולם כמנהגו נוהג, לא נראתה תכונה מיוחדת. הייתכן שאף לא אחד ? הבחין בסלסולי העשן המיתמר מאזור בונקר התחמושת

מדי נראו כבגדי מקונן מקצועי מימי האבות, אצבעותי וציפורני שנתו דם שכוסה בשכבה דקה של חול מדבר, הסרחתי למרחקים מעשן צבאי אפור, נשקי האישי, העוזי, נח לו מטונף בחול

מוטל סחוט על הסוללה, גשמתי עמוקות ונתתי לגופי להירגע מהמאמץ

לאחר מכן קמתי, ניערתי את בגדי, שטפתי את פני, את נעלי ואת העוזי במעט מים שמצאתי בג'ריקן פלסטיק שחור שבפינת כיבוי האש, וחיכיתי לשומר המחליף. כשראיתיו מתקדם מכיוון המחנה, חמקתי אל מאחורי הסוללה כאחד שרק עכשיו, סוף סוף, לא יכול היה להתאפק יותר. המתנתי כורע כדקה שתיים, קמתי ופניתי לכת לכיוון המחנה, מנופף, לשלום

כך, בכח גדול ממני נמנעה פגישתנו האישית הראשונה, פגישה שכבר אז הייתה, ללא ספק, מסתיימת בטראומה קשה עבורי

בפעם השנייה נפגשנו בהיותי קצין צעיר בחטיבה 188

פיקדתי אז על מחלקת טנקים מס' 2 בפלוגה ג' (גולן) בגדוד 53 של החטיבה

היינו בפעילות קו בדרום הרמה ואני פיקדתי על מוצב טנקים 116. באותם זמנים נדרשנו לנהל את חיי הצבא בחניון בדיוק כפי שניהלו אז פל' או גדוד

למרות שהיינו כ-15 איש סך הכל. ניהלנו מטבח עם אספקה ודוגמאות מזון, טיפלנו באפסנאות, חימוש, דלקים ותנאי שרות, וכל זאת תוך כדי רישום קפדני וביקורות אין ספור. לפעמים, לשיפור התנאים, החלפנו "טובות" עם מוצבי החי"ר, סולר תמורת דלק אדום שהיה נדרש להפעלת הפק-פק שסיפק חשמל למקרנת ה-16 מ"מ, זו שנעה בין החניונים ואפשרה לנו לצפות ביצירות פאר כדוגמת "בן חור" "ספרטקוס" ובמערבונים שחוקים. עודפי ביצים הוחלפו בהקרנת סרטים נוספים ממוצבי החי"ר ועוד קטנות שכאלה. את הבית ראינו אחת ל-3-4 שבועות וזאת בתנאי שלא נמצא איזה פגם בטנק, בחניון או סתם באורך הפאות. לי יצא גם חודשיים ללא בית

החיים המבצעיים היו מורכבים מטיפול מסור בטנקים, חיפוי על סיורי הבוקר, בדיקת כשירות הרמפות הנבנות בגזרה, הכרת הגזרה והאויב ושעות שמירה ארוכות

נדרשנו לתת את כל יכולתנו. היינו מקצוענים

את אחת מביקורות אלה, חודשים ספורים לפני המלחמה הוא ערך אצלי בחניון הטנקים. זמן קצר לפני כן הגיע אל החטיבה מ"עוז" שבסיני, וקיבל את תפקיד סגן מפקד החטיבה. ציפיתי לביקורת מדוקדקת

הוא אכן דקדק והפך כל אבן בחיפושיו אחרי ליקויים. את הטנקים עבר ללא הערות, חדרי החיילים והשירותים זכו לתשבחות, הביקור עמד להיות הצלחה אמיתית לחניון

לאחר שבדק את המטבח הגיע אל פחי הזבל, שם מצא את שאריות הפלפל שנחתך באותו בוקר עבור הסלט

"? ככה חותכים פלפל?" פתח על הטבח המופתע. "אתה זורק ככה חצי פלפל רכוש צבאי"

את שאריות הלחם הפרוס, אלה שמצידי הכיכר, הפרוסות הקטנות, שלא נמצא להן חפץ, היינו זורקים רחוק מעבר לגדרות, לחיות השדה ולא לפח. את תרגיל הלחם כבר הכרנו, אבל כאן נתקלנו בדבר חדש. מיד נתעורר וויכוח על הדרך הנכונה לחיתוך פלפל ומתי נחשב חלק ממנו כלא ראוי למאכל וכשר להיזרק לפח הצה"ל. ישראלי הפגין את בקיאותו ברזי המטבח הצבאי והצליח לחבר בשפה צה"לית נוקשה בין תהליך בקרת חיתוך הירקות לסלט ובין מלאי התחמושת והחלקים של צה"ל. למען יראו ויראו ריתק את הטבח הלא מאמין לשבת, ובי נעץ מבט מרוכז משהו כאומר "לך אני" "מוותר הפעם".

הפעם, גופתו הקרה והנוקשה כאן

מוטלת על צידה, בין אבני הבזלת השחורות, חולצתו גהוצה, כיסיה מכופתרים ונושאי אותות, בכותפות שני זוגות עלי תאנה ממורקים. רכוסה הייתה עד לצווארון המעומלן הזקוף שגידר את צווארו. בכותפת שמאל מקופל היה כובע א' שחור עם סמל חיל השריון על רקע אדום ועל ירכו תגור היה אקדח¹⁷. נעליו השחורות הבריקו. פניו, היו שלווים במיוחד

לא מצאתי עליו סימני פציעה נראים לעין¹⁸. נראה היה כאילו מישוהו במוזיאון הפיל ארצה את בובת השעווה של הסמח"ט

זו הייתה פגישתנו האחרונה והטראומטית מכולן

בנימין, פרטוש, בואו תעזרו לי" קראתי אל אנשי הצריח, הם חיפו עלי ממרומי הטנק שלי שעמד מרוחק מטרים ספורים" כשמנועו פועל, "תביאו את הברזנט, ברתיאן, תישאר בתא נהג" צעקתי

התכוונתי לעטוף אותו בזהירות כמוצא שלל ארכיאולוגי

השעה הייתה 15:30, היינו כ-800 מטר דרומה מגדר מחנה נפח, כ-150 מטר מציר הנפט. הטנק של דוד ישראלי לידי, חזיתו ותותחו מופנים לכיוון מחנה נפח

גופה של סרן מזוקן שפוכה מתא הטען קשר, חצי גופו העליון בחוץ עם הפנים נושקות לפלדת החאקי הקרה. לא הספקתי לבדוק ממה נפגעו

מסביב פרושה הייתה אירת אימה וצלמוות, אזור שזה עתה חלפה בו מלחמה

והדרמה איומה, מין שקט נוראי של אחרי ריח סמוי של מוות

בין שיחי האלה הצפופים בגבעות הקרובות שממול נראו כלים משוריינים סורים נטושים, חלקם עם צריח ותותח קל, מבריקים בצבעי ההסוואה הירוקים חומים החדשים שלהם

הדי הקרבות של כוחותינו הממשיכים לדחוף את הסורים החוצה, נשמעו מכיוון ה"רמתניות" בדרום מזרח. קיוויתי שכלי האויב אכן ריקים הם, שלא יתעורר לו איזה סורי הלום ונטוש ויפתח עלינו באש. מאחורי 400 מטר, על הרכס צפה בנעשה בחיפוי, מ"מ מילואים שאספתי בדרכי בבית המכס העליון

מטר ממני, על דרך העפר המקבילה לציר הנפט מוטל היה הפוך, נתמך בחלקו על ידי סלעי ענק, הטנק של מפקד 150 החטיבה אל"מ יצחק בן שוהם. גופותיהם של המח"ט וקצין האג"מ בני קצין, מפותלות וקפואות, בעריסת התותח

שבצריח. נראה ששניהם נפגעו מצרורות ירי של הכלים הסורים שבשיחים, בהיותם חשופים בצריח. הנהג גיגי בן שואף והתחתן ניסים עומייסי, שניהם נמנו על פלוגתי, פל' ג', אינם בסביבה

הרגשתי רע.

עננה מחניקה של מפלה מוחצת החלה אופפת אותי, עלבון צורב יחד עם תחושה של שליחות הצלה אבירית. תוצאותיה הברורות והחדות כתער של הבגיידה האיומה וההתנהלות הכושלת, היו מוטלות לפני כהוכחה אילמת. המלך והמלכה, שניהם, שדודים על משבצותיהם וצבאם המאומן מפוזר לרוח. חשתי שמהו נורא קרה כאן

האם אזכה אי פעם לדעת מה? האם זה נגמר

תמונת הקרב" שווה הייתה אלף ועדות אגרנט. עבורי היא הייתה מעין עדות מסכמת למאורעות שעברו עלי מאז שבת" בצרהיים. הרגשתי זקן ומפוכח. לפי מנין שנתי החדש בו כל יום לחימה שווה לעשר שנות חיים, אני כבר בן חמישים

בינתיים קידם שרגא איבלר קמב"ץ החטיבה את משאית ה"ריאו" עליה היו בין השאר, קצין החימוש לרר, רופא והרב החטיבתי, לעבר הטנק של בן שוהם. שם נעשו ניסיונות להרפות את גופותיהם בזריקות על מנת לחלצם

ממה הוא מת" צעק לי בנימין המתקרב "

"מהמלחמה" עינתי בצנינות, "אני לא רואה עליו שום סימן, אולי נחבל בראש? אולי איבד דם"

יאללה חברה נגלגל אותו בברזנט ונעמיס על הכנף" פקדתי

כשהפכנו אותו בזהירות ומתוך כבוד, הבחנתי בכתם דם קטן ליד הכרך. בעודנו מגוללים את גופתו בברזנט, נשמע לפתע רעש סילונים וקולות מקלעים. ממערב, תוך שהוא פונה בסיבוב רחב דרומה, נראה מתקרב מיג 17 מיושן, זיהיתי אותו על פי כנפיו המשוכות לאחור ולועז הפחוס. שאבתי עידוד מכך שהם זורקים למערכה מטוסים שכאלה, אולי נגמרת לסורים הסחורה. עמדנו להרים את הברזנט וישראלי בתוכו ולחזור לטנק, כשהמיג נראה מתיישר וצולל לכיווננו, "לתפוס מחסה צעקתי", שמטנו את הברזנט וצללנו במהירות אל מתחת לטנק הדומם של ישראלי. היינו המטרות הבולטות ביותר בשטח, לא נותר לנו אלה להתפלל שיחטיא

עוד פעם מחפשים אותנו"? פלטתי בצחוק לעבר בנימין, בנימין אופטימי כהרגלו אמר " אל תדאג, אותנו כבר לא" ימצאו, אתה כבר חייב לי ארוחה מפארס" המיג חלף ביעף נמוך, ללא ירי ונעלם במהירות בענני האבק שמדרום

הגחנו מתחת לטנק, הנפנו את הברזנט הכבד אל הכנף הימנית האחורית, קשרנו אותו לבריחי תאי הזיוד ועמדנו לחזור אל הסרן המזוקן שבצריח. קרבנו אל הטנק, סיפון נושק לסיפון כשהגיע פקודתו הבהולה של שרגא איבלר לצאת מהשטח במייד

הרצל סע " דיברתי אל הנהג "ידידות בעדינות". הרצל ברתיאן נהגי המנוסה חצה את השטח הטרשי בתשומת" לב, כשהוא שומר על מטענו הבלתי שיגרתי מאובדן

משאית ה"ריאו" עם גוויותיהם של בן-שוהם ובני קצין החלה לנוע מדרך העפר צפונה. נפגשנו מאחורי נפח בסמוך "לכביש הראשי שם העברנו את ישראלי ל"ריאו

? חשתי הקלה רבה, "להיהרג על חילוץ גוויות... אחרי מה שעברנו.. למי זה יעזור

אספתי את מ"מ המילואים שחבר אלי כמה שעות קודם, על הכביש לנפח והחלנו גולשים מערבה לעבר מחנה "ירדן", שם נותר בהתארגנות כוח הטנקים ממנו יצאתי ושכלל את שאריות החטיבה שלחמו בדרום רמת הגולן

מתוך תיק הנתונים של הרבנות הצבאית – אודות פרטי תהליך החילוץ והזיהוי, עולה כי עדות החילוץ נרשמה מפי יצחק אשר שימש כנהגו האישי בתקופת החטיבה. הוא גם שימש כעד זיהוי ראשוני של הצוות - בשטח עצמו. כמו כן נכחו – בחילוץ מהשטח הרב שי קרמר (מהחטיבה) ומש"ק / סמב"ץ בשם אמנון

על מהלך החילוץ נכתב שביום ה- 8/10/1973 או ביום ה- 9/10/1973, לאחר שהוברר שניתן להגיע אל חלק מאזורי הקרבות על מנת להוציא את החללים – ולאחר שנגבתה עדות ראשונית על מיקום הטנק הפגוע מפי תותחן הטנק שהיה עם הסמח"ט (משה אליהו), התארגן צוות החילוץ לעיל, עם משאית ריאן – והחל בתנועה ממחנה "ירדן" (של החטיבה) לכיוון "ציר הנפט" באזור נפח. כאשר הגיע הצוות על גבי משאית הריאו סמוך למקום הטנק הפגוע, נחתה אש ארטילרית אויב, וייתכן שגם נורו בסביבה פגזי טנקים וטילי נ"ט. צוות החילוץ עזב את המקום וחזר אל מחנה נפח. כעבור 15 דקות לערך שכחה האש. הצוות התארגן והחל לנסוע שוב אל מקום הטנק – במטרה להשלים את החילוץ. הפעם ליווה אותם גם טנק מנפח

בדרך אל המקום – הצוות פגש בטנק אחר¹⁹, אשר חזר מזירת-הקרב ועל סיפוננו היו נפגעים וחללים שאספו בדרך, ביניהם היה גם הסמח"ט דוד ישראלי – שאותו מצאו בסמוך לטנק שלו

באקדחו האישי הייתה מחסנית ובה 6 כדורים (באופן מלא היא מכילה 8 כדורים). בבית הבליעה היה תרמיל ריק, שהכדור נורה ממנו. האם הספיק לירות 2 כדורים מהאקדח – לאחר הפגיעה, כשנפל מהטנק הפגוע

"דודו, בן שוהם ובני קצין, " קדקדי " החטיבה נפלו בקרב שזכה לכינוי " קרב נפח

במהלך הלילה, מילא דודו תפקיד מרכזי, קודם בהזרמת כוחות לצירי הנפט ו"פלא" והחל משעה 04.00 בלם במיומנות מקצועית את חטיבה 51 על ציר הנפט. עם הגעת המח"ט, בשעה 09.00, נצבר מדרום לנפח, כוח בעצמה של כ – 40 טנקים. כוח זה בלם את המתקפה של חטיבות טנקים 51 ו – 91 בצהרי ה- 7 באוקטובר. בקרב נהרגו המח"ט, הסמח"ט וקצין האג"מ

את הקרב הכריע מח"ט 679, שהגיע עם 15 טנקים מצפון לנפח וכפה על הטנקים הסורים להרפות מנפח ומעורף חטיבה ואלה ונסיגה לעבר חושניה 7

בשעה 17:17 נכתב ביומן פיקוד הצפון, על דיווח האזנה לפקודת נסיגה עבור הכוחות הסוריים ממרחב נפח. הקרב בנפח הוכרע.

אחרית הקרב:

ישראל, דוד

דוד, בן חנה וישראל, נולד ביום א' בטבת תרצ"ט (23.12.1938), בבצרה שבצירק ועלה ארצה עם משפחתו בשנת 1950. הוא החל את לימודיו בבית-הספר היסודי "אליאנס" בעיר הולדתו, ולאחר שהגיע ארצה למד בבית-הספר היסודי הממלכתי-דתי "בית-יעקב" בירוש-לים. הוא סיים את לימודיו בבית חינוך תיכון, בלימודי ערב, ועמד בהצלחה בבחינות הבגרות. דוד גדל וחונך בקהילה המפוארת של יהודי עירק, ברוח המסורת היהודית, וספג את ערכי הציונות והדאגה לעם ולמדינתו. דאגה זו לוותה אותו בכל מעשיו והיא הובעה ביומן שכתב ובשיריו. דאגה זו והרצון לעשות למען העם הם שהביאו אותו לקשור את עתידו בגורל המדינה ולהתנדב לשרת בצבא הקבע. הוא ידע היטב את קשייה של המשפחה ויצא לעבוד כדי לסייע בפרנסתה. בשעות הערב, לאחר יום עבודה מפרך, השלים את לימודיו והעשיר את ידיעותיו.

דוד גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1957 והוצב לחיל השריון. הוא החל את דרכו בחיל כאיש צוות טנק בגדוד "הבוקעים". בשנת 1959 סיים בהצלחה מפקדי טנקים ושב לשרת בגדוד "הבוקעים". אחרי תקופת שירות סיים בהצלחה קורס קצינים בבית-הספר לקצינים של צה"ל, וקורס קציני שריון. בזכות הצטיינותו כחניך בקורס נבחר לשמש מדריך בבית-הספר לשריון. החל משנת 1957 נעים חייו של דוד בשני מסלולים מקבילים. האחד – שירותו בצה"ל והשני – חיי המשפחה. בשנת 1963 נשא לאישה את אתי, שליוותה אותו בנאמנות בכל אשר הלך. הוא השתדל להקים את ביתו קרוב ליחידתו, כדי שיוכל להיות במחיצת משפחתו. בשנת 1964 נולד בכורו עופר ובשנת 1968 נולדה בתו לימור. לבנו, שנולד בשנת 1972, קרא בשם עוז, על שם גדוד השריון שהיה מפקדו. בקן המשפחה שהקימו אתי ודוד שררה אווירה חמה ולבבית. השעות שבילו יחד היו נפלאות ומיוחדות. לכל בילוי משותף הייתה בעיניהם משמעות מיוחדת של פגישה מחודשת, שכן דוד, שהיה מפקד יחידת שריון בשדה, מיעט להגיע לביתו. רעייתו ובניו היו שותפים מלאים לעבודתו בצבא ונהגו לבקר בבסיס. בינואר 1961 הועלה לדרגת סגן ומונה לתפקיד שלישי בגדוד "געש", לאחר ששירת כקצין ניהול בבית-הספר לשריון. באפריל 1961 סיים את שירותו הסדיר והחליט להתנדב לצבא הקבע. הוא ביקש לשרת בתפקידי פיקוד על יחידת שריון בשדה ובשנת 1962 מונה סגן מפקד פלוגת חרמ"ש. בכך החלה דרך ארוכה ורבת פעילות של מפקד שריון בשדה, תקופה שמילא בה תפקידי פיקוד ומטה ושימש כמדריך בקורסים של חיל השריון. בינואר 1964 הועלה לדרגת סרן ומונה מפקד פלוגת חרמ"ש. מפקדיו מעידים כי מילא את תפקידו ביעילות רבה ותוך גילוי יזמה ואחריות. בשנת 1963 סיים בהצטיינות קורס מפקדי פלוגות שריון וקיבל לפיקודו פלוגת מ"כים בגדוד חרמ"ש. בתפקיד זה שילב פעילות מבצעית בהדרכת לוחמים והכשרתם כמפקדים בשריון. יחד עם חניכיו השתתף בפשיטת צה"ל על חרבת-ג'נבא, שנערכה במקביל לפשיטה על הכפר סמוע. כבר אז התגלה כמפקד מעולה, היודע לקרוא את הקרב ולנהלו במקצועיות ויעילות. במרס 1967 נשלח לסיוור באירופה יחד עם קצינים אחרים מחיל השריון. לאחר שובו מונה לתפקיד סגן מפקד גדוד. בתפקיד זה לחם במלחמת ששת הימים, במסגרת אוגדת האלוף טל, בקרבות לכיבוש צפון סיני. הגדוד שלו השתתף בקרב לטיהור מעברי הג'ירדי ובכיבוש אל-עריש, ובסיום הקרבות הגיע לתעלת סואץ. עם תום הקרבות נשאר הגדוד באזור קנטרה והשתתף בקרבות מלחמת ההתשה. ב-10 ביוני 1967, יום סיום המלחמה, הועלה דוד לדרגת רב-סרן ובשנת 1968 מונה לתפקיד קצין אג"ם בחטיבת טנקים. בזכות הצטיינותו

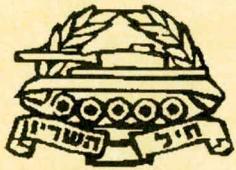
במילוי תפקידו מונה להיות עוזר קצין אג"מ באוגדת טנקים בסיני. כל הימים לא זנח את שאיפתו להיות מפקד גדוד טנקים. לצורך זאת נשלח למכללה הבינורועית לפיקוד ולמטה וסיים בהצלחה את קורס המפקדים הבכיר ושילב יחד עם הקורס לימוד גאוגרפיה באוניברסיטת תל-אביב. לאחר סיום הקורס מונה למפקד קורס מפקדי פלוגות שריון ובספטמבר 1970 הועלה לדרגת סגן-אלוף. בשנת 1971 סיים בהצלחה קורס קציני שריון מתקדם ובכך עבר את כל מערכת הקורסים לקצינים בצה"ל. הוא מונה לתפקיד מדריך ראשי בבית-הספר לשריון. באוגוסט 1971 קיבל לפיקודו את גדוד 77 בחטיבה 7. הוא מילא תפקיד זה במשך שנתיים ואחר-כך מונה לתפקיד סגן מפקד חטיבת "ברק" ברמת הגולן. דוד ראה בתפקיד המג"ד את שיא פעילותו. הגדוד שקיבל היה בשלבי התארגנות ודוד היה זה שהקים את מחנה הקבע הראשון של הגדוד בסיני. הוא השאיר אחריו יחידה לוחמת מעולה ומשפחת לוחמים מגובשת, שהתגלתה בכל גדולתה במלחמת יום הכיפורים. דוד היה מפקד ששילב מקצועיות וקפדנות עם גישה לבבית ואנושית לחייליו. הוא דרש ביצוע מדויק ומושלם של כל פעולה ועל כן האריך את שעות האימונים והפעילות. הוא היה מודרך על-ידי שאיפה עקשנית לשלמות, ולכן השקיע במלאכתו מאמץ רב והיה הראשון שהחל את יום העבודה והאחרון שסיימו. הוא לא הסתפק בשבחים מפי מפקדיו ושאל לשפר את רמת היחידה. הוא נהג לבדוק בעצמו כל פרט ופרט ולא היה דבר שנעלם מעיניו. כסמח"ט היה אחראי גם על ענייני המנהלה ובתחום זה התגלה כבעל כושר-ארגון ויכולת מעולים. דוד הקפיד על טיפוח יחסי-אנוש בין חיילים למפקדים ודאגתו לפרט הייתה לשם דבר בחיל השריון. הוא גרס שיש להקל ככל האפשר על החיילים ולהיטיב את תנאי השירות שלהם, כדי שייטיבו למלא את המשימות המוטלות עליהם. דוד קרב את בני משפחות החיילים ליחידה, ערך מפגשים משותפים בבסיס ושבת-אחים על חוף הים. כך הפך את הגדוד, ואחר כך את החטיבה, למשפחה מגובשת. מפעלו הגדול כסמח"ט "ברק" היה אימוץ העיירה חצור. למרות הספקות הרבים שהביעו אנשי העיירה וקציני החטיבה, הצליח ליצור מערכת יחסים הדוקה בין החיילים לאזרחים. תושבי חצור סיירו ברמת הגולן, ובקרו במחנות בהדרכת קציני החטיבה. הוא ערך חגיגת בר-מצווה לשלושה-עשר ילדים בני העיירה וארגן בשבילם טיול לירושלים. אך כמפקד ראה כחובה ראשונה במעלה להכין את יחידתו לקרב. הוא עצמו היה מוכן לכל אשר צפנה המלחמה, ויעידו על כך הדברים שכתב בשנת 1958: "אך אם לא אשוב חלילה ולא אוכל חזות בניצחון, אל נא תבכו אותי. כי אדום בשלווה ובמנוחה, אשכב לעולמים ולא אשוב עוד. כגודל הנצח בו אדום, כן יהיה גודל שמחתי. כי ידוע אדע, כי לא לשוא אשכבה לי. אשמע את רינתכם, אשר תגיע עד אזני, ואשבע נחת. לא אדרוש תפילה ותחינה, אף לא דמעה אחת למעני. כי זה יהיה חלקי בהקריבי את דמי, את גופי, על מזבח ארצי ואדמתי, עמי ומשפחתי". כשפרצה מלחמת יום הכיפורים נצבה חטיבת "ברק" בקו החזית ברמת הגולן ולחמה בכוחות השריון הרבים של הסורים. דוד וחייליו ניהלו קרבות עקשים ומרים והצליחו למנוע את התקדמותם לתוך רמת הגולן. ביום י"א בתשרי תשל"ד (7.10.1973) איים כוח סורי גדול על מערכי החטיבה באזור ציר הנפט והכפר נפח. מפקד חטיבת "ברק" אלוף-משנה בן-שוהם וסגנו דוד יצאו בראש כוח של ארבעה טנקים, לנסות לבלום את התקדמות האויב באזור. הם השמידו טנקים של האויב זה אחר זה ואף ראו את האויב מתחיל לסגת. דוד המשיך בהסתערות על האויב עד שאזלה התחמושת בטנק שלו והוא יצא להסתער על טנקי האויב מצויד במקלע בלבד. תוך כדי הסתערות נפגע ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו אישה, שני בנים ובת, הורים, ארבעה אחים ושתי אחיות. באייר תשל"ה (מאי 1975) הוענק לו עיטור העוז על גילוי גבורה במילוי תפקיד קרבי תוך חירוף נפש. בתארו את מעשיו של דוד, אמר הרמטכ"ל רב-אלוף מרדכי גור: "עם פרוץ הקרבות שימש

סא"ל דוד ישראלי ז"ל כסגן מפקד חטיבה ברמת הגולן. ב-7 באוקטובר 1973, תחת לחץ סורי כבד, לחם עד כלות נשמתו באומץ לב, אגב חירוף נפש וגילוי כושר מנהיגות, כשהוא משמש דוגמא אישית לחייליו – עד שנפל בקרב. במעשיו אלה תרם לבלימת ההתקפה הסורית ב'נפח'".

רעייתו ובני משפחתו הוציאו לאור ספר, שבו מתוארת דרכו בצבא וכן כלולים בו דברי חברים לנשק על דמותו; המשפחה תרמה לזכרו פרוכת קטיפה רקומה, לארון הקודש וכיסוי לספר תורה, לבית הכנסת בבית-הספר לשריון.

"מופת נתתיך לבית ישראל" (יחזקאל י"ב,ו)

עמותת "יד לשריון" בלטרון

יד לשריון-לטרון
YAD LASHIRYON-LATRUN

לאות ולעדות

כי סא"ל ישראל ז"ל

מ.א. 0419106

גילה גבורה

במילוי תפקיד קרבי

תוך חירוף נפש

במלחמת יום הכיפורים

תיאור העיטור

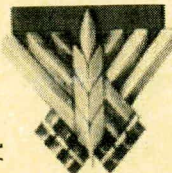
עם פרוץ הקרבות שימש סא"ל דוד ישראלי ז"ל כסגן מפקד חטיבה ברמת הגולן. ב-7 באוקטובר 1973, תחת לחץ סורי כבד, לחם עד כלות נשמתו באומץ לב, אגב חירוף נפש וגילוי כושר מנהיגות, כשהוא משמש דוגמה אישית לחייליו - עד שנפל בקרב. במעשיו אלה תרם לבלימת ההתקפה הסורית ב"נפח".

על מעשה זה הוענק לו

עיטור העוז

לפי חוק העיטורים בצבא ההגנה לישראל

רא"ל מרדכי גור
ראש המטה הכללי

אייר תשל"ה

מאי 1975